

ДВЕРНЧВСКОВОЙ КНИГИ НА 1880

Вѣтъ родн. штра.	Мѣсяцъ и днѣ.		Имя родн. штра.	Званіе, имя, отчество и фамилія родителей, и какому вѣдомству служитъ.	Званіе, имя, отчество и фамилія воспитанника.
	Августовскій мѣсяцъ	Сентябрьскій мѣсяцъ			

58. - 16. 17. Владимиръ. Симонъ-Александровичъ
 Верещагинскаго министерства
 V Императорскаго двора, Бельвюръ (бульваръ) Садовъ
 Роденъ Свѣтлоярской волости Ангарскаго уѣзда
 X уѣзда воеводъ Шляхтинъ и
 кута-Григоръ Отставная
 евки Крестовъ и унтеръ офицеръ
 нинъ соборнаго Симона
 нинъ Карина Стурженкова
 Васильевъ, свѣтъ жена старшій
 Витчикъ и За. Юлиана до
 коннаго его жена
 Евдокія Стуржен-
 кова до вѣ; ева
 православною
 Протоирейъ Захарія Зисерева

Леонід Куценко

«БЛАГОСЛОВЕННІ ВИ,
СЛІДИ...»

Людвіг Лавров!

З щирою р.
співдружністю в адм.

Кіровоград
Центрально-Українське видавництво
1995

200694

ЛІТЕРАТУРНА

ЛИТЕРАТУРНАЯ

КІРОВОГРАДЩИНА

КИРОВОГРАДЩИНА

Українською та російською мовами

ПОЕЗІЯ ПРОЗА

ГУМОР САТИРА

ПУБЛІЦИСТИКА

Кіровоградська обласна організація
Конгресу літераторів України

2011

~~Александров~~ 12

Его Превосходительству,
основному Директору Елисаветградского Земельного
Управления Филиппа

Крестьянина и Жития посада
Новоархангельска Елисаветградского уезда,
Филиппа Васильева Маланюка,

прошение

Застаю моею крайней нуждою, я всепокорно прошу Ваше Превосходительство, оказать мне свое справедливое милосердие, освободите сына моего-уличника приговорителю Алексея Евдокимовича Филиппа, Евгения Маланюка от уплаты 12 руб. 50 коп., следуемых за аренду земли в уличной, за правление.

А человек такой беден и в добавок болен, что уплата правления этого является для меня предельно тяжелой и непосильной в настоящее время. Половину платы за правление, за 2-й период сего года, уплатили вассальские Правление Елисаветградского Общественного Уезда. Неужели же стали бы разорительными для семейства или Филиппа Александровича сына

С.

Літературна
вітальня

ПЕТРО СИВОЛАПА, ЯКОГО МИ ЛЮБИМО

Як поет він відомий своїми дошкульними гуморесками, котрі друкуються в періодиці вже бозна-скільки років. Вийшли й окремі видання його віршованого гумору. Та ось нещодавно ми дізналися, що у старійшини журналістського цеху Кіровоградщини, поета Петра СИВОЛАПА, творчий діапазон набагато ширший, ніж нам до того уявлялося. Це підтвердила його книга «Калинова Ятрань» — щира сповідь людини, за плечима якої багато прожитого й пережитого.

Ятрань — річка дитинства Петра Сиволапа. Тут, на її кам'янистих берегах, оточених зеленими луками, він брав перші уроки пізнання світу. Від них і почався той Петро Спиридонович, якого ми знаємо й любимо: усміхнений та добрий, не позбавлений селянської мудрості і, якщо хочете, хитринки, щедро наділений почуттям гумору і залюблений у слово, інтелігентний. Бо тільки справді інтелігентна людина здатна через усе життя пронести спогад про тих, хто оточував її чи траплявся на шляху багато років тому. Сиволап пам'ятає усіх. А рідне Полонисте, що над Ятранню, становить собою і в душі автора, і в його поезії «Спомини» цілий світ, заселений неповторними людьми. Вони зібрались тут, під крилатою вербою, всі разом — і ті, хто ще топче ряс, і ті, кого вже давно немає серед нас. Всі — однією сім'єю, Сиволаповою родиною.

Я не буду багато говорити про книгу П. Сиволапа, оскільки — і це аксіома — її треба читати, а не слухати розповідь про неї. Скажу лише, що в «Калиновій Ятрані» подано усе краще, написане поетом: дві поеми, лірика і, зрозуміло, — гумор і сатира. Сьогодні ж, вітаючи нашого давнього колегу з Новим роком, ми представимо його в іпостасі, в якій його знають найменше. А саме — як лірика.

Броніслав КУМАНСЬКИЙ.

СЛЬОЗИНА НА ДОЛОНІ

Тихі зорі в Ятрані купались,
Місяць, немц купол золотий...
Пам'яташ, ми тоді прощались
У той вечір світлий і сумний.

Нехвалливо йшли по оболоні,
На шляху стелилась розгаса.
І мені упала на долоню
Тепла і гірка твоя сльоза.
У діврові солов'ї співали,
Верби нахилились до води...
Ми тоді не думали й не знали,
Що розлука наша — назавжди.
... Вже нам руки побілили сироні,
Ятрань вже давно без нас тече.
А твоя сльозина на долоні
Й досі мене гірє і лече.

ТИ ПРИСНИЛАСЬ МЕНІ

Біля Ятрані голубот
В захопненій цілком весні
І веселою, і молодію
Ти приснилась сьогодні мені.
Ніби вниз по вузькій стежині,
Де запливася зелений комиш,
В білій платі, квітчастій аустині
Ти до мене в обійми біжиш.
Неме крила, розправила руки,
Цвіт меремки застиг на плечах,
І світилася лісця розлуки
Чиста радість в дівочих очах.
Гомоніла дівоча привітно...
І обличчя твоє, і твій стан
Раптом зникли з очей непомітно,
Як від сонця ранкової туман.

Лиш звучали слова і зітхання,
Мое оркестру чаруюча мідь...
То обірване наше кохання
Промайнуло у сні мимохідь.

ЛЕТАТЬ ДИКІ ГУСИ

Дикі гуси летять
Понад Ятранню голубою,
Із-за синіх моря
Повертаються в наш краї.
Просихають стижки
Пакне всюди весною.
Перше прозелень акрила
Вербові гаї.

Дикі гуси летять
Понад Ятранню-табунами.
Як провісник весни,
Линає крик їх дзвоний з-під небес
Над старими дубами
Зеленої брами,
Над прозорими водами
Ятранських плас.
Я пригадую весни свої,
Вбрані в цвіт-завірюху.
Всі вони, моя тополя,
Над пройденим шляхом стоять.
А над ними, як символи
Вічного руху,
Вічних змін на землі,
Дикі гуси летять.
Скоро прийде той час,
Що не стану я вас зустрічати.
Але поки на небі
Вставатиме сонце з теплом,
Будуть весни надатранські
Землю квітчати,
Будуть гуси летіти
Над рідним селом.

РОВЕСНИКАМ

Неме ми і не жили на саїті,
А вже в інший світ збиратись час —
Неме ми нікого в диколітті
Не любили, як ніхто і нас.
Неме весен ми не зустрічали,
Неме з нас відмерли почуття...
Ні, ми світло мріяли, кохали...
Та тяжко нам випало життя.
Нас збивали, голодом морили...
Всіє робили ми — бігом, бігом...
І тому життя своє прокинули
Так, немале цвохинув багатом.

